

Vězeňská služba České republiky
Generální ředitelství Praha

Soudní č. 1672/1a, pošt. příhrádka 3, 140 67 Praha 4, tel.: 244 024 111, fax: 244 024 809, ISDS: b86abcb

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

SDĚLENÍ

ve věci žádosti o poskytnutí informace

Vězeňská služba České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („povinný subjekt“), přijala dne [REDACTED] žádost o poskytnutí informace podanou s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („zákon o svobodném přístupu k informacím“), jak ji prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb podal [REDACTED] („žadatel“). Žádost byla zaevidována pod čj. [REDACTED] a žadatel se v ní domáhá následující informace:

- 1. Zohľadňuje sa pri umiestňovaní odsúdených na doživotie do konkrétnych väzníc, ich právo návštevy ich príbuzných, v záujme jeho uplatnenia, aby boli čo najbližšie umiestnení vo väzniciach k blízkosti ich bydliska.*
- 2. Upravuje to interný predpis, alebo odborná literatúra?*
- 3. Ak áno, sprístupnite mi ho.*

I.

Na úvod řízení k žádosti povinný subjekt poukazuje na to, že právo na svobodný přístup k informacím je ústavně zakotveno v čl. 17 Listiny. Bližší úpravu práva na informace provádí zákon o svobodném přístupu k informacím, když upravuje jak podmínky, za nichž mají být informace poskytovány, tak přístup k nim. Dle čl. 17 odst. 5 Listiny „*státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti*“. Podle čl. 17 odst. 4 Listiny platí, že „*svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu zdraví a mravnosti*“.

Jak konstatoval Ústavní soud v usnesení ze dne 18. prosince 2002 (III. ÚS 156/02), „*právo na informace nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti*“; právo na informace tudíž není bezbřehé nebo absolutní.

Povinný subjekt pro účely řízení také připomíná, že informací se podle definice v ustanovení § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím „rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě či záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.“.

Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 61/2006 Sb., pak platí, že „povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací“.

Zmíněná právní úprava sleduje z ústavního hlediska legitimní cíl, jímž se rozumí vyvážit právo jednotlivců na poskytování informací veřejným zájmem na ochranu povinných subjektů před nepřiměřenou zátěží, která by znamenala odpovídat na rozličné dotazy, zaujímat stanoviska či prezentovat názory k určité věci, provádět výklad právních předpisů apod. Smyslem a účelem práva na informace totiž není jakkoliv prověřovat žadatelem popisované události, podávat k nim vysvětlení, radit, předávat názory, stanoviska apod., ale toliko poskytovat hotové (zaznamenané) informace.

Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím přitom platí, že „pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“.

K odmítnutí žádosti povinný subjekt přistoupí i tehdy, brání-li úspěšnému naplnění povinnosti poskytovat informace některá omezení práva na informace, jak jsou vymezena v ustanovení § 7 až § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím.

II.

Z hlediska ústavního práva na svobodný přístup k informacím dle čl. 17 Listiny, dále z hlediska právní úpravy v zákoně o svobodném přístupu k informacím a na základě konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nebo Ústavního soudu, povinný subjekt seznal a dospěl k závěru, že nejsou dány důvody k odmítnutí této žádosti.

III.

Na základě a ve shodě se shora vyjádřenému povinný subjekt poskytuje žadateli ke všem bodům žádosti současně tyto informace:

Výkon doživotního trestu upravuje zákon č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů („zákon o výkonu trestu odnětí svobody“).

Ustanovení § 7 zde vymezuje: „Odděleně se umísťují odsouzení muži od odsouzených žen, odsouzené ženy, které mají ve výkonu trestu u sebe dítě, odsouzení s infekčním onemocněním nebo u nichž je podezření na infekční onemocnění a dále zpravidla odsouzení, kteří jsou: ... d) velmi nebezpeční podle § 72a.“.

Ustanovení § 72a výše zmíněného zákona definuje pojem „velmi nebezpeční“ odsouzení následovně:

„(1) Velmi nebezpečným odsouzeným je odsouzený, a) který byl odsouzen k výjimečnému trestu, ...

(2) *Velmi nebezpečný odsouzený se zpravidla umísťuje do oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením. Rozhodnutí ředitele věznice o zařazení do oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením se vyhotovuje písemně a doručuje se odsouzenému. Proti rozhodnutí může odsouzený podat do 3 dnů od doručení stížnost, která nemá odkladný účinek. O stížnosti rozhoduje generální ředitel Vězeňské služby nebo jím pověřený zaměstnanec Vězeňské služby.*

(3) *Velmi nebezpečný odsouzený podle odstavce 1 písm. a) až c) se do oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením umístí na dobu nejdéle 90 dnů. Nejsou-li v této době zjištěny důvody podle odstavce 1 písm. d), odsouzený se z tohoto oddílu vyřadí. Jsou-li v této době takové důvody zjištěny, odsouzený se v tomto oddílu ponechá, a to i opakovaně, nejdéle na dalších 180 dnů.*

(4) *Velmi nebezpečný odsouzený podle odstavce 1 písm. d) se do oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením umístí na dobu nejdéle 180 dnů. Nejsou-li v této době zjištěny důvody pro toto umístění, odsouzený se z tohoto oddílu vyřadí. Jsou-li v této době takové důvody zjištěny, odsouzený se v tomto oddílu ponechá, a to i opakovaně, nejdéle na dalších 180 dnů.*

(5) *Odsouzený zařazený do oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením může požádat ředitele věznice o vyřazení z tohoto oddílu, má-li za to, že důvody pro takové zařazení nenastaly nebo pominuly. Rozhodnutí o žádosti se vyhotovuje písemně a doručuje se odsouzenému. Proti rozhodnutí může odsouzený podat do 3 dnů od doručení stížnost, která nemá odkladný účinek. O stížnosti rozhoduje generální ředitel Vězeňské služby nebo jím pověřený zaměstnanec Vězeňské služby. Byla-li žádost odsouzeného zamítnuta, může ji odsouzený podat znovu až po uplynutí tří měsíců od právní moci rozhodnutí.“*

Současně se v § 81 zákona o výkonu trestu odnětí svobody uvádí: „*Ministerstvo spravedlnosti stanoví vyhláškou řád výkonu trestu odnětí svobody, ve kterém stanoví podrobnosti při a) přijímání, umísťování, zařazování, přerazování a propouštění odsouzených.“*

Výše zmíněné ustanovení přímo odkazuje na vyhlášku č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů. Tato vyhláška podrobněji upravuje mimo jiné umísťování odsouzených následovně:

„(1) *Při rozhodování o umísťování odsouzených podle § 9 odst. 3 zákona se Generální ředitelství Vězeňské služby řídí zejména druhem programů zacházení s odsouzenými realizovaných v jednotlivých věznicích, možností poskytovat nebo zajišťovat potřebné zdravotní služby a podle možností též přihlíží k tomu, aby odsouzený vykonával trest co nejblíže místu pobytu blízkých osob.*

(2) *Rozhodnutí o umístění do konkrétní věznice se bez odkladu sdělí odsouzenému, aby o něm mohl informovat blízké osoby. Pokud odsouzený nemá prostředky na to, aby informoval blízké osoby, odešle informaci o svém pobytu na náklady věznice.“*

